

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 345/06-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. októbra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť M. Š., P., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, zastúpeného advokátom Mgr. R. T., B., vo veci namietaného porušenia jeho práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základných práv a slobôd podľa čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13 ods. 3, čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Prievidza č. k. 1 T 167/2005-379 z 24. februára 2006 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3 Tos 23/06 z 28. marca 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 28. mája 2006 doručené podanie M. Š., P., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. R. T., B., ktoré bolo označené ako „*Ústavná sťažnosť voči postupu a rozhodnutiu Okresného súdu v Prievidzi a postupu a rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne v súvislosti s rozhodovaním o žiadostiach sťažovateľa.*“ Z jeho obsahu vyplynulo, že sťažovateľ namieta porušenia jeho práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 14

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základných práv a slobôd podľa čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13 ods. 3, čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 T 167/2005-379 z 24. februára 2006 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Tos 23/06 z 28. marca 2006, ktorými nebolo vyhovené jeho žiadosti o prepustenie z väzby.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že uznesením sudcu okresného súdu sp. zn. Tp 17/05 z 23. februára 2005 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 21/05 zo 16. marca 2005 bol z dôvodu § 67 ods. 1 písm. c) zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej aj „trestný poriadok platný do 31. decembra 2005“) vzatý do väzby s tým, že väzba začína 21. februára 2005.

Sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 167/05 z 18. januára 2006 uznaný vinným zo spáchania trestného činu výtržníctva a trestného činu útoku na verejného činiteľa. Proti rozsudku podal prostredníctvom svojho obhajcu odvolanie. Uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 43/06 zo 4. mája 2006 bolo odvolanie sťažovateľa zamietnuté.

Podaním z 20. februára 2006 sťažovateľ žiadal o prepustenie z väzby na slobodu. Okresný súd uznesením z 24. februára 2006, č. k. 1 T 167/2005-379 jeho žiadosť zamietol. Sťažovateľ podal proti uzneseniu sťažnosť, ktorú krajský súd uznesením č. k. 3 Tos 23/06-401 z 28. marca 2006 zamietol.

Sťažovateľ v prvej časti sťažnosti namietol porušenie práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru tak okresným súdom ako aj krajským súdom. Najprv cituje relevantné ustanovenia a judikatúru k dohovoru, ďalej ustanovenia ústavy a zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok (ďalej len „Trestný poriadok“). Pre úplnosť k citácii Trestného poriadku dodáva, že pôvodný návrh Trestného poriadku schválený na rokovaní vlády Slovenskej republiky 26. mája 2004 a predložený na rokovanie Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“) 31. mája 2004, neobsahoval znenie platného a účinného ustanovenia § 564 ods. 5 Trestného poriadku.

Predmetné ustanovenie bolo doplnené na základe spoločnej správy výborov národnej rady o prerokovaní vládneho návrhu Trestného poriadku (tlač 720) vo výboroch národnej rady v druhom čítaní. Dôvodom doplnenia spoločného ustanovenia o výslovnú úpravu vo väzobných veciach bolo odstránenie budúcich možných rozporov v aplikačnej praxi.

Zmena v priebehu schvaľovania návrhu zákona v národnej rade sa dotkla § 564 ods. 7 Trestného poriadku, keď pôvodný text v návrhu znel: „*Vo veciach, v ktorých začala väzba pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, začnú plynúť lehoty, v ktorých treba rozhodnúť o predĺžení lehoty väzby alebo o ďalšom trvaní väzby až odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona; tým nie sú dotknuté ustanovenia o prípustnom trvaní väzby okrem prípadov, ak bolo právoplatne rozhodnuté o predĺžení lehoty väzby pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona na čas dlhší ako sú lehoty uvedené v § 76 ods. 6; v týchto prípadoch skončí lehota väzby najneskôr uplynutím troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.*“ Na základe spoločnej správy bolo toto znenie doplnené, pretože nebolo určené, trestné sadzby ktorého zákona sa zoberú do úvahy pri určovaní lehôt trvania väzby podľa § 76 ods. 6 a 7 Trestného poriadku, pričom ako sa v spoločnej správe uvádza, určuje sa, že sú to lehoty ustanovené Trestným zákonom účinným v čase rozhodovania o väzbe. Podľa sťažovateľa, vzhľadom na doplnenie ustanovenia § 564 ods. 5 Trestného poriadku, nebolo potrebné osobitne upravovať počiatok plynutia lehoty v prípadoch, v ktorých treba rozhodnúť o predĺžení lehoty väzby v konaní pred súdom, a ani v prípadoch, v ktorých je potrebné rozhodnúť o ďalšom trvaní väzby, keďže o ďalšom trvaní väzby súd rozhoduje až po podaní obžaloby.

Z dikcie ustanovenia § 564 ods. 7 Trestného poriadku vyplýva, že ustanovenia o prípustnom trvaní väzby (s výnimkou prípadov, ak bolo právoplatne rozhodnuté o predĺžení lehoty väzby pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona na čas dlhší, ako sú lehoty uvedené v § 76 ods. 6 alebo 7) sa vzťahujú nielen na veci v štádiu prípravného konania, ale na všetky veci, v ktorých sa začala väzba pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Uvedené vyplýva z § 564 ods. 7 Trestného poriadku [arg. „*Vo veciach, v ktorých sa začala väzba pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, (...)*“], pretože v opačnom prípade by zákonodarca takéto obmedzenie vyjadril len pre veci v štádiu

prípravného konania. Uvedené vyplýva tiež z dikcie „... okrem prípadov, ak bolo právoplatne rozhodnuté o predĺžení lehoty väzby pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona na čas dlhší, ako sú lehoty uvedené v § 76 ods. 6 alebo 7...“, ktorá nehovorí o predĺžení lehoty väzby výlučne v prípravnom konaní.

Keďže trestný čin útoku na verejného činiteľa, pre ktorý bol sťažovateľ uznaný vinným, je podľa Trestného zákona prečinom, maximálna prípustná lehota trvania väzby je dvanásť mesiacov [§ 76 ods. 6 písm. a) Trestného poriadku]. S prihliadnutím na čas zadržania maximálna prípustná lehota trvania väzby sťažovateľa uplynula 21. februára 2006 o 23.10 h a od tohto momentu bol pozbavený osobnej slobody bez zákonného základu, a to až do 4. mája 2006, keď bol nariadený výkon trestu odňatia slobody. Celková doba nezákonného pozbavenia osobnej slobody bola viac než dva mesiace (72 dní).

Sťažovateľ dodal, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva znamená požiadavka „pozbavenia osobnej slobody v súlade s konaním ustanoveným zákonom“ nielen odkaz na vnútroštátne právo, ale znamená aj určitú kvalitu práva. Takéto právo musí byť dostupné, presné a predvídateľné. Sťažovateľ sa dovoľáva aj právnej istoty. Podľa jeho názoru prechodné ustanovenia nového Trestného poriadku umožňujúce dvojaký výklad nevyhovujú požiadavke „kvality práva“.

V druhej časti sťažnosti namietol sťažovateľ porušenie princípu rovnosti a nediskriminácie v zmysle čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 3 ústavy a podľa čl. 14 dohovoru tak okresným súdom ako aj krajským súdom. Sťažovateľ reaguje na argumentáciu v uznesení okresného súdu, podľa ktorého: „*Pokiaľ obhajca obžalovaných vo svojich dôvodoch uvádza rozpory medzi starým a novým Trestným poriadkom, súd poukazuje na prechodné ustanovenia, resp. stanoviská dôvodových správ, ako i publikované vyjadrenia pracovníkov, ktorí tento zákon pripravovali..., že vo veciach, kde bola podaná obžaloba do 31. 12. 2005 sa použijú ustanovenia o dôvodoch a lehotách väzby podľa starého Trestného poriadku, t. j. platného do 31. decembra 2005.*“ Uvádza, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd. S prihliadnutím na uvedenú zásadu sa argumentácia stanoviskami dôvodových

správ a publikovanými vyjadreniami pracovníkov, ktorí zákon pripravovali, nejaví celkom priliehavou.

Sťažovateľ uviedol, že v žiadosti z 20. februára 2006 nenamietal voči okresnému súdu „*rozpory medzi starým Trestným poriadkom a novým Trestným poriadkom*“. Namietal, že prechodné ustanovenia Trestného poriadku umožňujú dvojaký výklad. Z ustanovení § 564 ods. 3 a 5 Trestného poriadku nie je jednoznačne zrejmé, či konaniami o dôvodoch a lehotách väzby podľa doterajších predpisov sa rozumejú len konania o dôvodoch a lehotách väzby začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti Trestného poriadku, alebo všetky konania vrátane prípadných konaní budúcich. Zo spojenia „... *podľa doterajších predpisov*“ v ustanovení § 564 ods. 5 Trestného poriadku podľa názoru sťažovateľa vyplýva skôr záver, že doterajšie predpisy (§ 564 ods. 3 Trestného poriadku) by sa mali vzťahovať len na konanie o dôvodoch a lehotách väzby vrátane konania o návrhu na predĺženie lehoty Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) začaté pred 1. januárom 2006.

Sťažovateľ pripomenul povinnosť súdov vykladať právny predpis ústavne súladným spôsobom, ak predpis dovoľuje dvojaký výklad. Rozdielnosť posudzovania maximálneho času trvania väzby stanoveného zákonom v zmysle čl. 17 ods. 5 ústavy v závislosti len od toho, v akom štádiu trestného konania sa nachádza vec daného obvineného, resp. obžalovaného, by viedla v rozpore s čl. 13 ods. 3 ústavy k zvýhodňovaniu obvinených, ktorých vec bola v čase nadobudnutia účinnosti Trestného poriadku v štádiu prípravného konania, resp. k znevýhodňovaniu obžalovaných, na ktorých bola do 31. decembra 2005 podaná obžaloba. Ústavne konformným za takejto situácie je jedine taký výklad, že lehoty uvedené v § 76 ods. 6 alebo 7 Trestného poriadku sa vzťahujú nielen na veci v štádiu prípravného konania, ale na všetky veci, v ktorých sa začala väzba pred dňom nadobudnutia účinnosti Trestného poriadku, samozrejme s výnimkou prípadov, ak bolo právoplatne rozhodnuté o predĺžení lehoty väzby pred dňom nadobudnutia účinnosti Trestného poriadku na čas dlhší, ako sú lehoty uvedené v § 76 ods. 6 alebo 7, v ktorých prípadoch sa skončí lehota väzby najneskôr uplynutím troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti Trestného poriadku.

Sťažovateľ poukázal na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Ntv 1/2006 (publikované pod č. 30/2006 v časopise Zo súdnej praxe) v trestnej veci iného obžalovaného, v ktorom najvyšší súd rozhodol o zamietnutí návrhu na predĺženie jeho väzby z dôvodu, že tým by došlo k predĺženiu lehoty trvania jeho väzby už nad maximálne prípustnú dobu podľa § 76 ods. 6 písm. c) Trestného poriadku.

V tretej časti sťažnosti sťažovateľ namietol porušenie čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a porušenie čl. 5 ods. 4 dohovoru nepreskúmateľnosťou uznesenia krajského súdu. Uviedol, že krajský súd v odôvodnení uznesenia len stroho konštatoval, že „... *naviac napadnutým uznesením nezistil porušenie Ústavy Slovenskej republiky (ani Trestného poriadku)*“. Podľa sťažovateľa sa krajský súd nevysporiadal s jeho argumentáciu uvedenou v sťažnosti.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal takýto nález:

„1. Okresný súd v Prievidzi uznesením zo dňa 24. 2. 2006, č. k. 1 T 167/2005-379, ktorým zamietol žiadosť sťažovateľa o jeho prepustenie z väzby na slobodu zo dňa 20. 2. 2006 a Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 28. 3. 2003 (správne má byť 28. marca 2006; pozn.), sp. zn. 3 Tos 23/06, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 24. 2. 2006, č. k. 1 T 167/2005-379, porušili právo sťažovateľa na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 5 ods. 4 Dohovoru a čl. 17 ods. 1, čl. 17 ods. 2 a čl. 17 ods. 5 Ústavy SR.

2. Okresný súd v Prievidzi uznesením zo dňa 24. 2. 2006, č. k. 1 T 167/2005-379, ktorým zamietol žiadosť sťažovateľa o jeho prepustenie z väzby na slobodu zo dňa 20. 2. 2006 a Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 28. 3. 2003 (správne má byť 28. marca 2006; pozn.), sp. zn. 3 Tos 23/06, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 24. 2. 2006, č. k. 1 T 167/2005-379, porušili právo na rovnosť a zákaz diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru a čl. 12 ods. 1, čl. 12 ods. 2 a čl. 13 ods. 3 Ústavy SR.

3. Krajský súd v Trenčíne nepreskúmateľnosťou uznesenia zo dňa 28. 3. 2006, sp. zn. 3 Tos 23/05 (správne má byť sp. zn. 3 Tos 23/06; pozn.), ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 24. 2. 2006, č. k.

1 T 167/2005-379, porušil právo sťažovateľa na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru a čl. 17 ods. 1, čl. 17 ods. 2 a čl. 17 ods. 5 Ústavy SR.

4. Uznesenie Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 24. 2. 2006, č. k. 1 T 167/2005-379 a uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28. 3. 2006, sp. zn. 3 Tos 23/05 (správne má byť sp. zn. 3 Tos 23/06; pozn.) sa zrušujú.

5. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi ako primerané finančné zadostučinenie peňažnú sumu vo výške 200.000,- Sk, ktorú mu je povinný zaplatiť Okresný súd v Prievidzi a peňažnú sumu vo výške 250.000,- Sk, ktorú mu je povinný zaplatiť Krajský súd v Trenčíne, to všetko do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

6. Okresný súd v Prievidzi a Krajský súd v Trenčíne sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť trovy konania k rukám advokáta Mgr. R. T., so sídlom B. do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

1. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie.

2. Sťažovateľ v úvode argumentoval textom ustanovenia § 564 ods. 7 Trestného poriadku a úmyslom zákonodarcu. Tvrdí, že ak by si zákonodarca želal, aby sa ustanovenie § 564 ods. 7 Trestného poriadku o prípustnom trvaní väzby vzťahovalo len na obvineného, na ktorého pred 1. januárom 2006 nebola podaná obžaloba, bol by to výslovne uviedol. Právnu úpravu charakterizuje ako nejasnú, a teda odporujúcu princípu právnej istoty. Napokon aby nedochádzalo k nerovnosti z hľadiska maximálne prípustnej doby trvania väzby medzi obvinenými, resp. obžalovanými, len na základe skutočnosti, kedy bola voči nim podaná obžaloba, požaduje, aby bolo ustanovenie vykladané ústavne konformným spôsobom tak, aby bola táto nerovnosť odstránená.

Ústavný súd sa už v minulosti zaoberal sťažnosťami, ktoré sa týkali ústavnosti výkladu maximálne prípustnej doby trvania väzby u obvinených, ktorí boli vzatí do väzby pred 1. januárom 2006 a v tomto čase bola na nich podaná obžaloba.

V uznesení sp. zn. III. ÚS 164/06 ústavný súd odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, keď sa stotožnil s argumentmi najvyššieho súdu. Najvyšší súd „odvolávajúc sa o. i. najmä na znenie § 564 Trestného poriadku (ods. 5 a ods. 7), čl. 13 ods. 3, čl. 152 ods. 4 ústavy a princíp zachovania rovnosti osôb v rovnakých situáciách uviedol, že vymedzené osoby si

a) v zásade nemôžu nárokovať, aby ich celková doba väzby nepresiahla štyri roky (nové pravidlo účinné od 1. januára 2006), prípadne 31. marca 2006, lebo sa na ne vzťahuje staré pravidlo (päť rokov), ktoré nemení ani § 564 ods. 7 nového Trestného poriadku (týka sa iba väzby v prípravnom konaní),

b) nemôžu nárokovať, aby celková doba ich súdnej väzby nepresiahla dva roky (z obdobných dôvodov), a

c) môžu nárokovať, aby celková doba ich súdnej väzby po 1. januári 2006 nepresiahla dva roky (lebo inak by bol porušený ústavný princíp rovnosti)“.

Ústavný súd považoval argumentáciu najvyššieho súdu za nearbitrárnú, za dostatočnú a ústavne konformnú.

Neskôr v uznesení sp. zn. I. ÚS 212/06 ústavný súd uviedol, že považuje intertemporálne ustanovenia Trestného poriadku za jednoznačne formulované, a nepripúšťajúce odchylný výklad.

Ústavný súd sa stotožňuje s argumentáciou uvedenou vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach (III. ÚS 164/06, I. ÚS 212/06) berúc do úvahy aj jednotu rozhodovacej činnosti. Túto argumentáciu možno mutatis mutandis aplikovať aj na prejednávanú sťažnosť. Vo vzťahu k podstate namietanej veci je navyše potrebné v súlade doterajšou rozhodovacou činnosťou ústavného súdu uviesť aj to, že „intertemporálne ustanovenie § 564 ods. 3 až 5 nového trestného poriadku považuje za hraničné kritérium pre rozlíšenie okolností, či sa v prechodnom období použije starý trestný poriadok alebo nový trestný poriadok, tú skutočnosť, kedy bola v danej trestnej veci podaná obžaloba súdu. Ak bola obžaloba na súde podaná pred 1. januárom 2006, bude sa v trestnej veci po 1. januári 2006 konať na základe ustanovení starého trestného poriadku. Ak však bola obžaloba na súde

podaná 1. januára 2006 alebo neskôr, potom sa bude v trestnej veci konať na základe ustanovení nového trestného poriadku. Pritom aj konanie o dôvodoch a lehotách väzby sa riadi rovnakým rozhraničujúcim kritériom. To znamená, že podľa jednoznačne formulovanej úpravy uvedenej v prechodnom ustanovení vo väzobných veciach, ktoré boli 1. januára 2006 v štádiu súdneho konania, použijú sa ustanovenia starého trestného poriadku vrátane jeho ustanovení o lehotách väzby“.

Sťažovateľ uvádza, že sa mu javí nepriliehavé, ak okresný súd argumentuje stanoviskami dôvodových správ a publikovanými vyjadreniami pracovníkov, ktorí zákon pripravovali. Ústavný súd však skutočnosť, že sudcovia všeobecných súdov opierajú svoj právny názor o dôvodovú správu a články z odbornej literatúry, nepovažuje za nevhodnú.

Z dôvodov, ktoré boli uvedené, bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú už po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. októbra 2006